

EM SẼ KHÔNG BAO GIỜ PHẢN LOẠN CHỐNG LẠI THIÊN CHÚA

Vào buổi chiều ngày **Ninni Di Leo rước lễ lần đầu**, bà Giulia âu yếm hỏi:

- Con thưa gì với Đức Chúa GIÊSU sáng nay?

Cậu bé 7 tuổi, gục đầu vào vai mẹ thì thầm:

- Con xin Đức Chúa GIÊSU cho con sống ngoan hiền, cho Ba Má và các em con khoẻ mạnh và xin Đức Chúa GIÊSU gìn giữ gia đình mình!

Ninni Di Leo chào đời ngày 4-4-1957 tại Palermo, thủ phủ đảo Sicilia, miền Nam nước Ý. Ninni là anh cả của Sergio và Valeria. Ninni hồn nhiên lớn lên trong khung cảnh đầm ấm gia đình bên cạnh mẹ cha. Ninni và Sergio ghi tên vào trung tâm sinh hoạt giới trẻ Don Bosco của các Linh Mục Salésiens ở Villa Ranchibile. Ninni có khuôn mặt điềm đạm, trong sáng và luôn tươi cười.

Ninni rất hãnh diện về thân phụ, ông Paolo, cao 1 mét 90 và có bộ râu trông thật quý phái. Ninni thường đơn sơ khoe với bạn bè:

- Ba tôi là người đàn ông đẹp và cao nhất thế giới!

Nơi ông Paolo chiếu tỏa vẻ đẹp dung hòa giữa hai nét khắc khổ và dịu hiền. Nhưng niềm hạnh phúc gia đình không kéo dài lâu. Một ngày, ông Paolo bỗng mắc chứng kết-huyết-quản và ra đi đột ngột, không kịp lời trần trối với vợ trẻ con thơ. Bốn mẹ con bà Giulia ngẩn ngơ chết đứng.

Chỉ một sớm một chiều Ninni mồ côi cha. Năm ấy cậu lên 11 tuổi. Cái chết nhanh chóng của hiền phụ gieo vào lòng Ninni một nỗi buồn mênh mông. Cậu bé bỗng tự cảm thấy mình lớn hẳn ra với một trách nhiệm nặng nề. Giờ đây cậu thiếu niên có nghĩa vụ giúp đỡ mẹ, thay thế chỗ trống của thân phụ quá cố.

Từ ngày ấy Ninni luôn tỏ ra can đảm và cứng rắn, làm chỗ nương tựa cho mẹ cùng hai em. Cũng từ đó hiền mẫu và hai em chiếm chỗ đứng rộng lớn trong trái tim non trẻ của Ninni. Đối với Ninni, sống tức là yêu thương và giúp đỡ tha nhân. Ninni yêu mẹ và vâng lời mẹ tuyệt đối. Cậu không bao giờ cãi lời mẹ. Đối với bạn bè, Ninni cư xử rất hiền dịu và luôn tin tưởng nơi lòng tốt của người khác. Ninni chinh phục con tim bạn bè bằng tính dịu hiền của mình. Trước nét hiền dịu của cậu, không ai có thể nở đụng đến một sợi tóc của cậu!

Cuộc sống êm đềm trôi qua cho đến ngày 6-7-1973, ngày đảo lộn cuộc đời Ninni và gia đình, đặc biệt là mẹ góa Giulia.. Ninni bất ngờ ngã bệnh và được đưa vào bệnh viện. Bác sĩ cho biết Ninni bị chứng bệnh hoại-huyết.

Nơi nhà thương toàn khoa đảo Palermo, Ninni chiếm cảm tình của mọi người. Một nữ y tá tỏ lộ:

- Trong 30 năm hành nghề, tôi chưa hề trông thấy một bệnh nhân nào chịu bệnh không lời than trách, như cậu thiếu niên Ninni dũng cảm này!

Tất cả đều đồng ý về một điểm:

- Đây là thiếu niên luôn nghĩ đến tha nhân. Cậu không bao giờ nghĩ đến mình. Đối với Ninni, người lân cận hiện hữu là để được yêu thương và được giúp đỡ!

Các phương thức chữa trị làm cho Ninni đau đớn vô cùng. Cậu than thở với hiền mẫu:

- Má ơi, Má có biết con đau đớn chừng nào không? Chỉ mình Đức Chúa GIÊSU biết rõ con đau tới mức nào!

Nói xong, cậu lại siết chặt tay mẹ và nói:

- Nhưng Đức Chúa GIÊSU còn đau khổ hơn con gấp trăm triệu lần. Rồi có nhiều người khác còn đau khổ hơn con nữa. Con xin dâng những đau đớn của con để cầu cho Má và cho các em của con.

Nơi bệnh viện có lần trước bức ảnh Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm, Ninni cầu nguyện lớn tiếng:

- Lạy Mẹ dấu ái, xin Mẹ cho con mau khỏi bệnh. Con không xin điều này cho riêng con, nhưng là vì Má con. Gia đình con đã chịu thử thách quá nhiều. Ba con từ trần sớm. Giờ đến lượt con bị bệnh. Má con phải cực nhọc đi làm nuôi chúng con. Con ước ao lành bệnh để thi đậu và tìm việc làm giúp đỡ Má con!

Sau thời gian chữa trị vẫn không thuyên giảm, một số người khuyên bà Giulia đem Ninni sang Paris, thủ đô nước Pháp. Tại Paris có bệnh viện nổi tiếng chữa trị bệnh ung thư máu. Bà Giulia nghe lời ngay với hy vọng: "Còn nước còn tát". Thế là hai mẹ con lên đường sang Paris.

Trong thời gian ở Paris nơi hành lang nhà thương mặc dầu luôn có kẻ qua người lại, Ninni vẫn tự nhiên đọc kinh như thường. Ninni đọc to tiếng làm nhiều người ngạc nhiên. Trong khung cảnh bệnh viện không thiếu những kẻ vô thần, những người không tin và nhiều người buông xuôi tuyệt vọng. Nét mặt vui tươi bình thản của Ninni cộng với tràng chuỗi mân côi cầm tay và lời kinh đọc lớn tiếng khiến nhiều người phải suy tư nghĩ ngợi. Mỗi lần nghe Ninni gọi mẹ và nói: "Má ơi, mình đọc kinh đi!", người ta hiểu ngay Ninni đang bị đau đớn lắm!

Một ngày bác sĩ dùng ống chích rút một ít tủy xương sống để khám nghiệm. Ninni đau đớn vô cùng. Nhưng cậu không kêu la, chỉ nằm yên, cắn chặt môi và lặng lẽ cầu nguyện. Đôi mắt Ninni đỏ hoe vì đau đớn. Thấy thế, vị bác sĩ vô thần khiêu khích:

- Ninni, sao em không chửi tục? Lẽ nào em không biết phản loạn? Em đã làm gì khiến THIÊN CHÚA phải trừng phạt em như thế?

Ninni kinh ngạc đáp lại:

- Sao em lại phải phản loạn chống THIÊN CHÚA? Ngài đã chẳng chịu đau khổ vô biên vì chúng ta sao? Vả lại thưa bác sĩ, ích lợi gì khi chúng ta buông lời chửi tục? Chửi tục để rồi chúng ta sẽ rời phòng tiệt-trùng này với một tâm hồn trống trơn, vô thần, vô đức, vô luân sao? Không! Không! Em sẽ không bao giờ phản loạn chống lại THIÊN CHÚA!

Những phương pháp trị liệu tân tiến nhất cũng không giúp Ninni phục hồi sức khỏe. Các bác sĩ khuyên bà Giulia đem Ninni về lại Palermo để cậu chết bình an nơi quê nhà.

Một hôm Ninni nài nỉ mẹ:

- Má ơi, ngày mai Má đưa con đi nhà thờ nhé. Con ước ao rước Đức Chúa GIÊSU. Con cần được Đức Chúa GIÊSU trợ giúp. Với Đức Chúa GIÊSU con cảm thấy mạnh mẽ hơn để chịu bệnh. Má biết không, khi hai người: Đức Chúa GIÊSU và con cùng chịu khổ thì nỗi đau khổ sẽ giảm bớt!

Nói xong Ninni mỉm cười âu yếm nhìn mẹ.

Ngày Lễ Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội, 8-12-1973, Ninni nài nỉ bà Giulia:

- Má ơi, làm ơn đưa con đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ được không? Hôm nay lễ trọng kính Đức Mẹ. Con ước ao rước Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ!

Bà Giulia trả lời:

- Không được con à! Con không thấy là con quá yếu sao?

Nhưng Ninni vẫn nài nỉ:

- Má ơi, làm ơn đưa con đến nhà thờ đi! Con chắc chắn thế nào Đức Mẹ MARIA cũng giúp hai mẹ con mình!

Bà Giulia đành chịu ý con. Bà dìu con đi. Cả hai mẹ con đến nhà thờ mang danh thánh Ba Đấng "GIÊSU MARIA GIUSE". Ninni thỏa mãn ước nguyện. Cậu sốt sáng rước Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể vào lòng.

Những tháng cuối đời, bệnh ung thư máu hủy hoại cả đôi mắt của Ninni. Cậu chỉ trông thấy lờ mờ người và cảnh vật. Nhưng Ninni luôn dấu kín khuyết tật này. Cậu không muốn mẹ cùng mọi người chung quanh lo lắng. Các cơn đau mỗi ngày một dữ dội hơn. Một ngày, trông thấy cảnh Ninni quá đau đớn bà Giulia bỗng mất bình tĩnh. Bà nói như hét lớn:

- Các Thánh ở đâu hết? Sao không có vị nào nghe lời chúng con khẩn cầu?

Ninni ngạc nhiên đăm đăm nhìn mẹ với đôi mắt đăm lệ .. Bà Giulia cầm lấy Cuốn Kinh Thánh đặt vào hai tay con và nói giọng khẩn khoản:

- Con hãy thề hứa với Đức Chúa GIÊSU rằng, nếu được khỏi bệnh hẳn, con sẽ đi tu làm Linh Mục!

Ninni chậm rãi thưa:

- Không được Má à! Con không thể hứa điều đó với Đức Chúa GIÊSU, bởi vì, con không có ơn gọi làm linh mục. Con chỉ có thể đặt tay trên Cuốn Kinh Thánh này và hứa với Đức Chúa GIÊSU rằng: "Con sẽ luôn sống tử tế. Con sẽ tuân giữ giới răn Chúa và sẽ cố gắng yêu mến cùng phụng sự THIÊN CHÚA bằng mọi phương thức tốt đẹp nhất mặc dầu con không khoác áo chùng thâm!"

Câu trả lời vừa chân thật vừa anh hùng của cậu thiếu niên đang đi vào Thế Giới bên kia, đã có sức mạnh giúp bà Giulia lấy lại can đảm. Bà âm thầm nuốt lệ và âu yếm mỉm cười nhìn con.

Giờ đây Ninni Di Leo thật sự bước lên đỉnh Núi Sọ. Mạch máu mắt bị đứt khiến Ninni bị mù. Trọn ngày 23-1-1973 Ninni đau nhức toàn thân đặc biệt nơi cánh tay phải. Rồi đến một lúc cánh tay như tê bại hẳn. Xin nhường lời cho bà Giulia kể lại diễn tiến trong ngày sau cùng.

Sáng hôm ấy Ninni thức giấc vì quá đau. Ninni lấy thuốc uống. Khoảng 11 giờ Ninni nói:

- Má à, con đau nơi cánh tay phải. Nó cứng đờ khiến con không cử động được. Vậy hôm nay Má làm ơn dứt cho con ăn được không? Con rất ngại vì phải làm Má mệt!

Ban chiều thân nhân và bạn bè đến thăm rất đông. Ninni tỏ ra sung sướng. Tối đến khi mọi người ra về, Ninni để nguyên y phục và nằm dài trên giường. Đồng hồ chỉ 10 giờ đêm. Tôi đưa tay vuốt nhẹ con. Bỗng mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Vàng trán Ninni lấm tẩm các giọt mồ hôi. Tôi linh cảm giờ cuối cùng đã điểm. Rồi Ninni mưa ra máu. Một lần. Hai lần. Và ba lần.

Ninni dùng chút sức còn lại hôn lên má tôi. Xong Ninni cố gắng đưa cánh tay phải lên. Tôi hỏi: - Con muốn làm dấu Thánh Giá phải không?

Ninni gật đầu thì thào:

- Phải!

Tôi cầm lấy tay con, chậm rãi đưa lên trán, lên ngực và lên hai vai, làm dấu Thánh Giá. Ninni thì thào:

- Cám ơn Má!

Bỗng Ninni động đậy cánh tay phải, cánh tay bị liệt từ mấy giờ qua, như đánh nhịp theo một điệu nhạc xa xôi nào đó .. Rồi cánh tay buông xuống bất động trên ngực. Ninni tắt thở ra đi về Nhà Chúa. Căn nhà rơi vào cái im lặng lạ thường. Tôi quỳ xuống cầu nguyện bên xác con. Tôi lấy Nước Thánh vạch hình Thánh Giá trên trán con và nói lời từ biệt:

- Xin THIÊN CHÚA rước con vào Vinh Quang Ngài, hỡi thiên thần dấu ái của Mẹ!

Sau đó tôi lặng lẽ ngồi bên xác con và cầu nguyện cho linh hồn tuyệt vời của con. Ninni vừa bé nhỏ vừa cao cả của tôi đã anh dũng chấp nhận bệnh tật như một cuộc dâng hiến vì tình yêu .. Lúc ấy là 3 giờ 50 phút sáng ngày 24-1-1974. Ninni Di Leo hưởng dương 17 tuổi.

... "Người công chính dù có chết non, cũng vẫn được an nghỉ. Vì tuổi thọ đáng kính, không phải bởi sống lâu, cũng không do số tuổi. Đối với con người, sự khôn ngoan còn quý hơn tóc bạc, sống không tì ố đã là sống thọ. Người công chính đẹp lòng THIÊN CHÚA, nên được THIÊN CHÚA yêu thương. Vì họ sống giữa những kẻ tội lỗi, nên được THIÊN CHÚA dời đi nơi khác. THIÊN CHÚA đã cất họ đi, kéo trí khôn họ bị thói gian ác biến đổi, hay tâm hồn họ bị tật xảo trá phỉnh lừa. Vì sức mê hoặc của sự ác làm lu mờ sự thiện, và dục vọng quay cuồng biến đổi tâm hồn chất phác. Người công chính nên hoàn thiện chỉ trong một thời gian ngắn, thì kể như đã

hoàn tất một sự nghiệp lâu dài" (Sách Khôn Ngoan 4,7-13).

(Franco Solarino, "Ninni Di Leo", Editrice Elle Di Ci, Torino-Leumann, 1991)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt